

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 120.811 van 24 juni 2003
in de zaak A. 121.381/X-10.968.**

In zake :
1. Marina APERS,
2. Paul VAN BROECK,
3. Frans VAN GIJSEL,
die woonplaats kiezen bij
Advocaten M. STORME en I. ROGIERS,
kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
Verenigingstraat 28

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat H. SEBREGHTS,
kantoor houdende te 2018 ANTWERPEN,
Mechelsesteenweg 33.

tussenkommende partijen :

1. het Gemeentelijk Havenbedrijf ANTWERPEN,
2. de Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen,
die woonplaats kiezen bij
Advocaten D. D'HOOGHE en J. BOUCKAERT,
kantoor houdende te 1060 BRUSSEL,
Henri Wafelaertsstraat 47-51, bus 1.

DE RAAD VAN STATE, Xe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Marina APERS, Paul VAN BROECK en Frans VAN GIJSEL op 22 mei 2002 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de besluiten van 18 maart 2002 van de Vlaamse regering waarbij "aan het Gemeentelijk Havenbedrijf Antwerpen c.q. de Afdeling Zeeschelde van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, c.q. Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen" de volgende "bouwvergunningen" worden verleend :

1. De bouwvergunning toegekend door de Vlaamse Regering aan het Gemeentelijk Havenbedrijf Antwerpen aangaande het bouwen van de kaaimuren voor het getijdendok, de aansluiting ervan op de oevers van de schelde via een met verankerde damwanden verstevigde oeververdediging, het deels opbreken van wegen (jaagpad Sigmadijk, deel Liefkenshoekstraat en "het Geslacht"), het

aanleggen van beperkte weginfrastructuur (jaagpad en vervanging van de Liefkenshoekstraat), alsook de aanleg van tijdelijke dijken om een deel van het dok na het vrijbaggeren te kunnen in gebruik nemen evenals de aanleg van spooromsluiting van het dok (hierna : bouwvergunning A); de uit te voeren werken zijn gesitueerd op het grondgebied van de gemeente Beveren, binnen de volgende kadastrale omschrijving :

- deelgemeente Kieldrecht : 6^e afdeling, sectie B/3;
- deelgemeente Doel : 7^e afdeling, secties B/2, C/1, C/2 en D/1;
- deelgemeente Kallo : 8^e afdeling, secties A/1, A/2 en E/1/2.

2. De bouwvergunning toegekend door de Vlaamse Regering aan de Afdeling Zeeschelde van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap aangaande het uitvoeren van baggerwerken ter hoogte van het Deurganckdok - fase 1, 2 en 3; baggeren van een verbindingsgeul met de Schelde; afwerking van de bergingszones S8, S9, S10, S11, S12 en C34 en ophoging van de bergingszones S13, S14, S15, S16, C45, C59, C60, C61, C62 en C63; bouw van een afsluitdam in het Doeldok; dempen van een gedeelte van Doeldok; ontbossing bergingszones C34; verruiming in de Schelde van de Drempel van Frederik en Zandvliet (hierna : bouwvergunning B); de uit te voeren werken zijn gesitueerd op het grondgebied van de gemeente Beveren binnen de volgende kadastrale omschrijving;

- deelgemeente Doel ; 7^e afdeling, secties B/2, C1, C/2 en D/1;
- deelgemeente Kallo : 8^e afdeling, secties A/1, A/2 en E/1/2;

3. De bouwvergunning toegekend door de Vlaamse Regering aan de Afdeling Zeeschelde van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap aangaande de aanleg van een leefbaarheidsbuffer nabij Doel (hierna : bouwvergunning C); de uit te voeren werken zijn gesitueerd op het grondgebied van de gemeente Beveren, binnen de volgende kadastrale omschrijving :

- deelgemeente Doel : 7^e afdeling, secties B/2.

4. De bouwvergunning toegekend door de Vlaamse Regering aan de Afdeling Zeeschelde van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap aangaande het aanleggen van ontsluitingswegen, het aanpassen van de oprit op de ringautoweg R2 (vak Liefkenshoektunnel - Beverentunnel), het aanleggen/aanpassen van de Sint-Antoniusweg, het Geslecht, de Sint-Annalaan, de Ketenislaan, Ploegweg, Oude Dijk en Sint-Jansweg; de aanleg van vier wegbruggen en een spoorwegbrug, en alle werken en handelingen zoals omschreven op de 32 tekeningen : plan D1 t.e.m. D32 en de beschrijvende nota (hierna : bouwvergunning D); de uit te voeren werken zijn gesitueerd op het grondgebied van de gemeente Beveren, binnen de volgende kadastrale omschrijving :

- deelgemeente Kallo : 8^e afdeling, secties A/2 en E/1/2/3.
5. De bouwvergunning toegekend door de Vlaamse Regering aan het Gemeentelijk Havenbedrijf Antwerpen aangaande het afgraven van het terrein 'Paardenschor' tot het schorreniveau en het realiseren van een Scheldedijk op sigmahoogte over de lengte van het af te graven terrein (hierna : bouwvergunning E); de uit te voeren werken zijn gesitueerd op het grondgebied van de gemeente Beveren, binnen de volgende kadastrale omschrijving :
 - deelgemeente Doel : 7^e afdeling, Sectie A - 4e.
 6. De bouwvergunning toegekend door de Vlaamse Regering aan het Gemeentelijk Havenbedrijf Antwerpen aangaande de aanleg van een plas met oever- en waterzones in het natuurgebied Drijdijck en aansluitend ecologisch deel van de volumebuffer (hierna : bouwvergunning F); de uit te voeren werken zijn gesitueerd op het grondgebied van de gemeente Beveren, binnen de volgende kadastrale omschrijving :
 - deelgemeente Kieldrecht : 5^e afdeling, sectie A/2.
 7. De bouwvergunning toegekend door de Vlaamse Regering aan het Gemeentelijk Havenbedrijf Antwerpen aangaande de aanleg van een zoetwaterkreek in het ecologisch deel van de volumebuffer aan de rand van het zeehavengebied met tijdelijke agrarische bestemming (hierna : bouwvergunning G); de uit te voeren werken zijn gesitueerd op het grondgebied van de gemeente Beveren, binnen de volgende kadastrale omschrijving :
 - deelgemeente Kieldrecht : 6^e afdeling, sectie C/2.
 8. De bouwvergunning toegekend door de Vlaamse Regering aan de N.M.B.S. aangaande de aanleg van de sporen van de containerterminal rond het Deurganckdok, evenals de aanleg van de bundel Kalishoek, Doelbundel, de verbindingssporen tussen deze bundels en de aansluiting op lijn 208 ter hoogte van "Geslecht" (hierna : bouwvergunning NMBS);

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur Ch. BAMPS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 november 2002;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. BOVIN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaten M. STORME en I. ROGIERS, die verschijnen voor verzoekers, van Advocaat H. SEBREGHTS, die verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaat D. D'HOOGHE, die verschijnt voor de tussenkommende partijen;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur Ch. BAMPS;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Gelet op het bij artikel 90, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State vereiste advies van de auditeur-generaal;

Overwegende dat het Gemeentelijk Havenbedrijf Antwerpen en de Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen met verzoekschriften van 19 juni 2002 hebben gevraagd om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen; dat er grond is om de verzoeken in te willigen;

Overwegende dat het Gemeentelijk Havenbedrijf Antwerpen op 20 december 2001 bij de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar zeven afzonderlijke aanvragen heeft ingediend tot het verkrijgen van de stedenbouwkundige vergunning "in het kader van de realisatie van het Deurganckdok in de Waaslandhaven" voor respectievelijk :

- "1. het bouwen van de kaaimuren voor dit getijdendok, de aansluiting ervan op de oevers van de Schelde via een met verankerde damwanden verstevigde oeeververdediging, het deels opbreken van wegen (jaagpad Sigmadijk, deel Liefkenshoekstraat en 'het Geslecht'), het aanleggen van beperkte weginfrastructuur (jaagpad en vervanging van de Liefkenshoekstraat), alsook de aanleg van tijdelijke dijken om een deel van het dok na het vrijbaggeren te kunnen in gebruik nemen. Verder omvat de aanvraag de aanleg van spoorzaten voor de ontsluiting van het dok (aanvraag A).
De uit te voeren werken zijn gesitueerd op het grondgebied van de gemeente Beveren, meer bepaald binnen de volgende kadastrale omschrijving :
deelgemeente Kiildrecht : 6^e afdeling, sectie B/3;
deelgemeente Doel : 7^e afdeling, secties B/2, c/1, C/2 en D/1;
deelgemeente Kallo : 8^e afdeling, secties A/1, A/2 en E/1/2.
2. het uitvoeren van baggerwerken ter hoogte van het Deurganckdok - fase 1, 2 en 3; baggeren van een verbindingsgeul met de Schelde; afwerking

van de bergingszones S8, S9, S10, S11, S12 en C34; aanleg en ophoging van de bergingszones S13, S14, S15, S16, C45, C59, C60, C61, C62 en C63; bouw van een afsluitdam in het Doeldok; dempen van een gedeelte van Doeldok; ontbossing bergingszone C34.

Tevens is in de aanvraag begrepen : de verruiming in de Schelde van de Drempel van Frederik en Zandvliet (bouwaanvraag B).

De uit te voeren werken zijn gesitueerd op het grondgebied van de gemeente Beveren, meer bepaald binnen de volgende kadastrale omschrijving :

deelgemeente Doel : 7^e afdeling, secties B/2, C/1, C/2 en D/1;

deelgemeente Kallo : 8^e afdeling, secties A/1, A/2 en E/1/2".

3. de aanleg van een leefbaarheidsbuffer nabij Doel. (tussen het dorp Doel en de voorziene containerterminal ten noorden van het Deurganckdok)
De uit te voeren werken zijn gesitueerd op het grondgebied van de gemeente Beveren, meer bepaald in de deelgemeente Doel, binnen de kadastrale omschrijving : 7^e afdeling, sectie B/2".

4. voor het aanleggen van ontsluitingswegen, het aanpassen van de oprit op de ringautoweg R2 (vak Liefkenshoek-tunnel - Beverentunnel), het aanleggen/aanpassen van de Sint-Antoniusweg, het Geslecht, de Sint-Annalaan, de Ketenislaan, Ploegweg, Oude Dijk en Sint-Jansweg. De aanleg van vier wegbruggen en een spoorwegbrug, en alle werken en handelingen zoals omschreven op de 32 tekeningen : plan D1 t.e.m. D32 en de beschrijvende nota (aanvraag D).

De uit te voeren werken zijn gesitueerd op het grondgebied van de gemeente Beveren, meer bepaald binnen de volgende kadastrale omschrijving :

deelgemeente Kallo : 8^e afdeling, secties A/2 en E/1/2/3".

5. het afgraven van het terrein 'Paardenschor' tot het schorreniveau, en het realiseren van een Scheldedijk op sigmahoogte over de lengte van het af te graven terrein (aanvraag E).

De uit te voeren werken zijn gesitueerd op het grondgebied van de gemeente Beveren, meer bepaald binnen de volgende kadastrale omschrijving :

deelgemeente Doel : 7^e afdeling, sectie A - 4e".

6. de aanleg van een plas met oever- en waterzones in het natuurgebied Drijdijk en het aansluitend ecologisch deel van de volumebuffer (aanvraag F).

De uit te voeren werken zijn gesitueerd op het grondgebied van de gemeente Beveren, meer bepaald binnen de volgende kadastrale omschrijving :

deelgemeente Kiendrecht : 5^e afdeling, sectie A/2".

7. de aanleg van een zoetwaterkreek in het ecologisch deel van de volumebuffer aan de rand van het zeehavengebied met tijdelijke agrarische bestemming (aanvraag G).

De uit te voeren werken zijn gesitueerd op het grondgebied van de gemeente Beveren, meer bepaald binnen de volgende kadastrale omschrijving :

deelgemeente Kiendrecht : 6^e afdeling, sectie C/2";

en op 26 maart 2001 een aanvraag tot het verkrijgen van de stedenbouwkundige vergunning voor :

"de aanleg van de sporen aan de containerterminal rond het Deurganckdok, evenals de aanleg van de bundel Kalishoek, bundel Krommenhoek, Doelbundel,

de verbindingssporen tussen deze bundels en de aansluiting op lijn 208 ter hoogte van 'Geslecht'.

De uit te voeren werken zijn gesitueerd op het grondgebied van de gemeente Beveren, meer bepaald binnen de volgende kadastrale omschrijving :
deelgemeente Kiildrecht : 6^e afdeling, sectie B/3;
deelgemeente Doel : 7^e afdeling, secties B/2, C/1, C/2 en D/1;
deelgemeente Kallo : 8^e afdeling, secties A/1, A/2 en E/1/2";

Overwegende dat de Vlaamse regering bij de bestreden besluiten van 18 maart 2002 de gevraagde stedenbouwkundige vergunningen heeft verleend onder de erin bepaalde voorwaarden; dat het decreet van 29 maart 2002 houdende bekrachtiging van de stedenbouwkundige vergunningen verleend door de Vlaamse regering op 18 maart 2002 in toepassing van het decreet van 14 december 2001 voor enkele bouwvergunningen waarvoor dwingende redenen van groot algemeen belang gelden, genoemde stedenbouwkundige vergunningen heeft bekrachtigd; dat dit decreet is bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 30 maart 2002; dat de betrokken stedenbouwkundige vergunningen uitvoerbaar zijn geworden de dag na de bekendmaking van voornoemd decreet, zijnde 1 april 2002;

Overwegende dat de verzoekende partijen met betrekking tot de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden besluiten van de Vlaamse regering laten gelden wat volgt :

"1. Verweerders zullen vermoedelijk opwerpen dat het verzoek onontvankelijk is omdat de bestreden beslissingen bij decreet van 29 maart 2002 zijn bekrachtigd c.q. de uitvoerbaarheid ervan door het 'Nooddecreet' van 14 december 2001 van deze bekrachtiging afhankelijk is gesteld.

Aangezien het verzoek medegegrond is op middelen van Europees Gemeenschapsrecht moeten het Nooddecreet en het bekrachtigingsdecreet echter buiten toepassing (...) worden gelaten voor zover strijdig met EU-recht. Dit is het geval in de mate waarin zij de R.v.St. zouden verhinderen om zich over de conformiteit van de bouwvergunningen met Europees recht uit te spreken. Niet-aanvechtbaarheid door de uitvoerbaarheid te laten afhangen van een decreet is in strijd met art. 10 EG-Verdrag.

Er dient in het bijzonder te worden gewezen op het arrest Simmenthal (HJEG 9-3-1978, 106/77, Italiaanse Staatsfinanciën t. Simmenthal) :

'17. Dat daarenboven, krachtens het beginsel van de voorrang van het Gemeenschapsrecht, verdragsbepalingen en de rechtstreeks toepasselijke handelingen der instellingen, in hun verhouding tot het nationale recht der Lid-Staten tot gevolg hebben niet alleen dat zij door het enkele feit van hun inwerkingtreding elke strijdige bepaling van de bestaande nationale wetgeving van rechtswege buiten toepassing doen treden, maar ook - daar die bepalingen en handelingen onderdeel van hogere rang vormen van de op het grondgebied van elk der Lid-Staat geldend rechtsorde - dat zij in de weg staan aan de geldige totstandkoming van nieuwe nationale wetgevende handelingen, voorzover die onverenigbaar met de gemeenschapsregels zouden zijn.

18. Dat immers de toekenning van enige rechtskracht aan nationale wetgevende handelingen die op het terrein komen waarbinnen de wetgevende

bevoegdheid der gemeenschap geldt, of die anderszins met de bepalingen van het gemeenschapsrecht onverenigbaar zijn, zou neerkomen op een ontkenning in zoverre van de werkingskracht van door de Lid-Staten bij het verdrag onvoorwaardelijk en onherroepelijk aanvaarde verbintenissen, en aldus zou tornen aan de grondslagen zelf der gemeenschap;

(...)

20. Dat het nuttig effect van deze bepaling zou worden verkort, indien de rechter zou worden verhinderd aan het Gemeenschapsrecht rechtstreeks een toepassing overeenkomstig de beslissing of de rechtspraak van het Hof te geven;

21. Dat uit één en ander volgt dat elke in het kader zijner bevoegdheid aangezochte nationale rechter verplicht is het Gemeenschapsrecht integraal toe te passen en door dit recht aan particulieren toegekende rechten te beschermen, daarbij buiten toepassing latend elke eventueel strijdige bepaling van de nationale wet, ongeacht of deze van vroegere of latere datum is dan de Gemeenschapsregel;

22. Dat derhalve met de vereisten welke in die eigen aard van het Gemeenschapsrecht besloten liggen onverenigbaar is elke bepaling van een nationale rechtsorde of enige wetgevende, bestuurlijke of rechterlijke praktijk die ertoe zou leiden de uitwerking van het Gemeenschapsrecht te verminderen doordat aan de inzake de toepassing van dit recht bevoegde rechter de macht wordt ontzegd aanstonds bij deze toepassing al het nodige te doen voor de terzijdestelling van de nationale wettelijke bepalingen die eventueel in de weg staan aan de volle werking van de Gemeenschapsregel;

23. Dat zulks het geval zou zijn, indien bij een eventuele tegenstrijdigheid van een bepaling van het Gemeenschapsrecht met een latere nationale wet de oplossing van dit conflict zou zijn voorbehouden niet aan de tot toepassing van het Gemeenschapsrecht geroepen rechter, doch aan een met eigen beoordelingsbevoegdheid bekleed ander gezag, ook al zou de hieruit voortvloeiende belemmering van dit recht slechts van tijdelijke aard zijn;

24. Dat derhalve op de eerste vraag moet worden geantwoord dat de nationale rechter, belast met de toepassingen, in het kader zijner bevoegdheid, van de bepalingen van het Gemeenschapsrecht, verplicht is zorg te dragen voor de volle werking dezer normen, daarbij zo nodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de - zelfs latere - nationale wetgeving buiten toepassing latende, zonder dat hij de voorafgaande opheffing hiervan via de wetgeving of enig andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten;

25. Overwegend dat de tweede vraag in wezen inhoudt of - in geval zou worden aangenomen dat de bescherming van door de gemeenschapsbepalingen toegekende rechten kan worden geschorst totdat eventuele strijdige nationale maatregelen daadwerkelijk door de bevoegde nationale organen zijn opgegeven - deze opheffing in alle gevallen met volledige terugwerkende kracht moet geschieden ten einde elke verkorting van die rechten te voorkomen;

26. Overwegend dat uit het antwoord op de eerste vraag volgt dat de nationale rechter verplicht is zorg te dragen voor de bescherming van de door de bepaling der communautaire rechtsorde toegekende rechten, zonder dat hij de daadwerkelijke opheffing door de hiertoe bevoegde nationale organen, van eventuele nationale maatregelen die in de weg zouden staan aan de rechtstreekse en onmiddellijke toepassing van de gemeenschapsregels, heeft te vragen of af te wachten;

M.a.w. dient Uw Raad het Nood- en bekrachtigingsdecreet zelfs ambtshalve buiten toepassing te laten in geval van onverenigbaarheid met Europees Gemeenschapsrecht. Niet alleen moet het buiten toepassing blijven in zover het inhoudelijk in strijd zou zijn met het Europees Gemeenschapsrecht, maar ook, en dat is hier het geval, in zoverre het de rechter, in casu Uw Raad verhindert, aan het Gemeenschapsrecht rechtstreeks toepassing te geven. Het mechanisme

zelf waarbij aan een op basis van de gewone procedure af te leveren bouwvergunning, die in strijd komt met het Gemeenschapsrecht, onaanvechtbaar wordt gemaakt door de uitvoerbaarheid ervan te laten afhangen van een bekrachtiging door de wetgever, is aldus in strijd met het gemeenschapsrecht.

Het is tevens nuttig te benadrukken dat het arrest-Simmenthal betrekking had op een zaak waarin volgens Italiaans recht de gewone rechter verplicht was om een uitspraak van het Grondwettelijk Hof af te wachten vooraleer intern recht terzijde te schuiven voor Europees recht. In onderhavig geschil moet benadrukt worden dat in tegenstelling tot het Italiaanse Grondwettelijk Hof, het Belgisch Arbitragehof zelfs in het geheel geen bevoegdheid heeft om interne akten te toetsen aan het Europees recht.

Dit heeft tot gevolg dat de enige rechtsmacht die de mogelijkheid heeft een bouwvergunning te schorsen en te vernietigen wegens strijd met Europees Recht Uw Raad is en dat het ontnemen van die bevoegdheid aan Uw Raad door middel van uitzonderingsdecreten op zichzelf strijdig is met de Europeesrechtelijke eisen van doelmatige en minstens gelijkwaardige rechtsbescherming zoals uit art. 10 EG volgens. Zie de rechtspraak van het HJEG, in het bijzonder de arresten Rewe - Comet (HJEG 16-12-1976, nr. 45/76, Comet BV t. Produktschap voor siergewassen, en nr. 33/76 Rewe) evenals Oleificio Borelli (HJEG 3-12-1992, 97/91, Oleificio Borelli), Heylens (HJEG 15-10-1987, UNCTEF t. Heylens e.a., 222/86) en Johnston (HJEG 15-5-1986, 222/84 Johnston t. Royal Ulster Constabulary)

Deze arresten worden mede gegrond op het beginsel van toegang tot de rechter neergelegd in art. 6 en 13 EVRM. Het moet bovendien gaan om een rechtsgang voor een rechter in de zin van een instantie die een prejudiciële vraag kan stellen. Dit betekent dat desnoods ook andere hindernissen (o.a. middelen van onontvankelijkheid of niet-toelaatbaarheid) van Lidstatelijk procesrecht terzijde moeten worden gesteld. Zo kan het lidstatelijk recht de toegang tot de rechter ook niet beperken d.m.v. overdreven toelaatbaarheidsvoorwaarden. Het HJEG oefende zo in het arrest-Verholen (HJEG 11-7-1991, 87-89/90, Verholen e.a., SEW 1993, 163 n. S. PRECHAL) reeds toezicht uit op de eisen gesteld aan de procesbevoegdheid (hoedanigheid) en het procesbelang als toelaatbaarheidsvoorwaarden. Zie bv. ook voor een andere toepassing van het beginsel dat lidstatelijke regels moeten worden terzijde gesteld indien zij de uitoefening van door het gemeenschapsrecht verleende rechten nagenoeg onmogelijk of uiterst moeilijk maken het arrest-Peterbroeck.

Deze rechtspraak wordt gegrond op Artikel 10 (ex artikel 5) EG-Verdrag ('De lidstaten treffen alle algemene of bijzondere maatregelen welke geschikt zijn om de nakoming van de uit dit Verdrag of uit handelingen van de instellingen der Gemeenschap voortvloeiende verplichtingen te verzekeren. Zij vergemakkelijken de vervulling van haar taak. Zij onthouden zich van alle maatregelen welke de verwezenlijking van de doelstellingen van dit Verdrag in gevaar kunnen brengen').

Uit het hetgeen hierboven werd aangegeven, vloeien aldus belangrijke gevolgen. (1) dat Uw Raad onbeperkt bevoegd is, en niet bv. de uitspraak van het Arbitragehof dient af te wachten (het Nood- en Bekrachtigingsdecreet zijn om die reden alleen al in strijd met het Europees recht), en (2) er nog 100 Nood- en Bekrachtigingsdecreten mogen zijn, dat deze allen ter zijde moeten worden geschoven wanneer zij strijdig zijn met Europees Recht, (3) naast de Besluiten die *expressis verbis* in (...) dit verzoekschrift worden aangegeven, art. 159 G.W. en art. 10 EU-Verdrag zelfs ambtshalve dient te worden toegepast t.a.v. (...) andere handelingen van de Wetgevende en uitvoerende macht die door verweerders zouden worden ingeroepen in hun aanvullende besluiten en strijdig zijn met Europees recht, men denke bijvoorbeeld aan het Ruimtelijke Structuurplan Vlaanderen.

2. Ten aanzien van alle middelen, ook die van het intern recht geldt verder het volgende : de bepalingen van het nooddecreet die de uitvoerbaarheid van de bouwvergunning afhankelijk stellen van een decretale bekrachtiging en het bekrachtigingsdecreet zelf zijn strijdig met het grondwettelijke discriminatieverbod en met het E.V.R.M., in het bijzonder art. 6 en art. 13, al dan niet juncto art. 14 (discriminatie in bescherming grondrechten), al dan niet juncto art. 8 en art. 1 eerste protocol (als rechten ten aanzien waarvan er een inmenging in procedures, gebrek aan rechtsbescherming, en discriminatie is), en moeten dus buiten toepassing worden gelaten.

3. De middelen van ongrondwettelijkheid (Noorddecreet) werden door verzoekers uiteengezet in het verzoekschrift Arbitragehof dat aan dit verzoekschrift wordt gehecht (procedure met rolnr. 2392)";

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de vordering niet ontvankelijk is "qua voorwerp"; dat zij deze exceptie uiteenzet als volgt :

"(...)

1.

Op 14 december 2001 werd het decreet 'voor enkele bouwvergunningen waarvoor dringende redenen van groot algemeen belang gelden' door de Vlaamse Regering bekrachtigd. Dit decreet is er gekomen omdat het Vlaams Parlement heeft vastgesteld dat zij een eigen initiatief diende te nemen voor de realisatie van werken van 'dwingend groot algemeen en strategisch belang'. Dit decreet heeft niet als voorwerp de bekrachtiging van door Uw Raad onwettig bevonden rechtshandelingen, doch de invoering van vereenvoudigde procedures tot een snellere afhandeling van de uitvoering van een beoogd project en de vergunningen ervoor die, bij het volgen van de 'normale' decretale procedures perfect realiseerbaar zijn.

Omdat het decreet dd. 14 december 2001 voorziet dat bij de gunning gebeurlijk een uitzondering kan worden gemaakt op de bestaande bestemmingen van de plannen van aanleg, wenste het Parlement zijn controle op de regering te verstevigen. Deze controle zit o.m. ingebakken in de artikelen 5 en 6 (van) het decreet dd. 14 december 2001. Immers, deze artikelen voorzien dat de vergunningen ter bekrachtiging dienen te worden voorgelegd aan het Vlaams Parlement (artikel 5) en dat werken eerst mogen worden uitgevoerd na de bekendmaking van het bekrachtigingsdecreet in het Belgisch Staatsblad (artikel 6). Door bij decreet een dergelijk mechanisme in werking te stellen, heeft het Parlement aan de Vlaamse Regering de bevoegdheid ontnomen om terzake autonoom, d.w.z. zonder tussenkomst van de decreetgever, uitvoerbare administratieve rechtshandelingen goed te keuren.

Op 27 maart 2002 werd, conform de artikelen 5 en 6 voormeld, het decreet 'houdende bekrachtiging van de stedenbouwkundige vergunningen verleend door de Vlaamse regering op 18 maart 2002 in toepassing van het decreet van 14 december 2001 voor enkele bouwvergunningen waarvoor dringende redenen van groot algemeen belang gelden' door het Vlaams Parlement gestemd en het werd bekrachtigd door de Vlaamse regering op 29 maart 2002.

De decretale bekrachtiging van de vergunning door (het) Vlaams Parlement, die is geschied met het oog op de versteviging van de parlementaire controle op de regering, heeft tot gevolg dat deze vergunningen niet meer op een ontvankelijke wijze voor Uw Raad kunnen worden aangevochten. Door een wet of decreet bekrachtigde administratieve rechtshandelingen kunnen immers niet op ontvankelijke wijze worden aangevochten voor de Raad van State.

Verzoekende partijen weten dat zij niet op ontvankelijke wijze Uw Raad kunnen adiëren inzake de bekrachtigde vergunningen. Op pagina 34 van het

verzoekschrift verwijzen zij naar hun derde middel uit het verzoekschrift voor het Arbitragehof dat zij hier hernemen. In dat derde middel argumenteren verzoekers uitvoerig dat de artikelen 10 en 11 van de Grondwet geschonden zijn, nu middels het Decreet dd. 14 december 2001 de mogelijkheid tot procederen voor Uw Raad wordt uitgesloten.

Dat na decretale bekrachtiging de bestreden vergunningen dd. 18 maart 2002 inderdaad niet langer aanvechtbaar zijn, kan niet ernstig worden betwist. Vanzelfsprekend heeft een decretaal bekrachtigingssysteem ook gevolgen voor de rechtsbescherming van de burgers: tegen een uitvoeringsbesluit kunnen nu eenmaal andere beroepen worden ingesteld of excepties ingeroepen dan tegen een wetkrachtige norm. De decretale bekrachtiging van de besluiten van de Vlaamse Regering heeft tot gevolg dat de rechterlijke controle van de Raad van State 'vervangen' wordt door het Arbitragehof. Door A. Alen wordt terzake uitdrukkelijk overwogen:

'anderzijds veranderen de administratieve besluiten en verordeningen, eenmaal zij bij wetgevende norm bekrachtigd zijn, van natuur vallen zij, na dergelijke bekrachtiging, onder de bevoegdheid van het Arbitragehof (Arbitragehof, nr 58, 8 juni 1988, nr. 71, 21 december 1988; nr. 2189, 2 februari 1989)' (...)

De vordering van verzoekende partijen dient te worden verworpen wegens de kennelijke onbevoegdheid van Uw Raad.

2.

Dat bij decreet/wet bekrachtigde besluiten niet langer aanvechtbaar zijn voor de Raad van State, doch 'enkel' voor het Arbitragehof is vaste rechtspraak. Dat er terzake inderdaad een vaste rechtspraak bestaat moge afdoende blijken uit navolgend niet limitatief overzicht :

(1) In een procedure waar een door Uw Raad vernietigd besluit werd bekrachtigd, overweegt het Arbitragehof :

'Overigens is het feit dat de burgers (...) tegenover de herstelde akte niet dezelfde jurisdictionele waarborgen hebben als tegenover de vernietigde akte, objectief verantwoord; het heeft te maken met het verschil dat de wetgever inzake de toetsing van de geldigheid van de normen heeft ingesteld tussen de wetgevende handelingen en de administratiefrechtelijke handelingen.'

(2) Het Arbitragehof heeft in een ander arrest uitdrukkelijk overwogen :

'B.14.1 Door de inhoud van het K.B. van 28 oktober 1994 over te nemen, kan de bestreden wet geenszins beslissingen in het gedrang brengen die in kracht van gewijsde zijn gegaan en die zijn gewezen door rechtscolleges die ten gronde hebben beslist over de geschillen die bij hen aanhangig zijn gemaakt. De bestreden wet zou echter tot gevolg kunnen hebben dat de partijen die dat K.B. voor de Raad van State hebben aangevochten of die aan de rechtscolleges van de rechterlijke orde vragen om het, met toepassing van artikel 159 van de Grondwet, niet toe te passen, hun belang verliezen om de procedures voort te zetten die geen aanleiding hebben gegeven tot een beslissing ten gronde die in kracht van gewijsde is gegaan.

B.14.2. Daaruit volgt dat, hoewel de bestreden wet geen enkel gevolg kan hebben voor de afgehandelde rechtsgedingen, zij wel gevolgen kan hebben voor de hangende rechtsgedingen en op die manier afbreuk kan doen aan jurisdictionele waarborgen in het nadeel van de categorie van burgers die zulke geschillen aanhangig hebben gemaakt.

B.14.3. Daaruit volgt echter niet noodzakelijk dat de artikelen 10 en 11 van de Grondwet geschonden zouden zijn.'

(3) Er kan ook verwezen worden naar een ander arrest van het Arbitragehof waarin wordt overwogen :

'Het Hof merkt bovendien op dat het bestaan zelf van deze beroepen en van onderhavige vorderingen tot schorsing aantoonde dat, hoewel het optreden van de wetgever van die aard is dat het de verzoekende partijen verhindert de

eventuele onregelmatigheden van de bekrachtigde koninklijke besluiten door de Raad van State te laten censureren dat optreden hun evenwel niet het recht ontzegt de ongrondwettigheid van de wet waarmee de wetgever de vroeger door de Koning geregelde aangelegenheid zelf heeft geregeld, aan een rechtscollege voor te leggen.

De verzoekende partijen zijn dus niet beroofd -van hun recht op een effectief beroep. '(...)

(4) Het Arbitragehof overwoog eveneens expliciet :

'De bekrachtiging van die bepalingen, die in overeenstemming is met artikel (...) heeft niet tot doel, noch tot gevolg een koninklijk besluit geldig te verklaren dat zonder wettelijke basis zou zijn. Aangezien die bekrachtiging, die uitdrukkelijk is voorgeschreven binnen de wettelijke termijn is gebeurd, kan zij niet worden geacht de artikelen 10 en 11 van de Grondwet te schenden, zelfs al heeft zij een terugwerkend effect en zelfs al heeft zij de Raad van State onbevoegd gemaakt.' (...)

(5) Dat de bekrachtiging van een administratieve beslissing de rechtsmacht van de Raad van State uitschakelt, werd bevestigd door het Arbitragehof :

'Dat decreet doet noch op formele wijze noch in uitdrukkelijke termen afbreuk aan de gecoördineerde wetten op de Raad van State. Nochtans is dat in substantie uitsluitend de draagwijdte en het rechtsgevolg ervan, doordat het gaat om de geldigverklaring van individuele administratieve rechtshandelingen.'

Benevens het Arbitragehof heeft ook Uw Raad reeds uitdrukkelijk geoordeeld dat bij wet/decreet bekrachtigde besluiten niet langer als een administratieve rechtshandeling kunnen beschouwd worden, en derhalve niet op ontvankelijke wijze ter beoordeling aan Uw Raad kunnen worden voorgelegd :

'Overwegende dat het niet tot de bevoegdheid behoort van de Raad van State kennis te nemen van een beroep gericht tegen koninklijk besluit dat bekrachtigd is bij een wet;' (...)

De bekrachtiging van een administratieve rechtshandeling heeft tot gevolg dat daartegen enkel vorderingen openstaan die tegen wetskrachtige beslissingen kunnen worden ingesteld, met name bij het Arbitragehof ! De vordering tot schorsing van verzoekende partijen is kennelijk niet ontvankelijk.

Eén feit staat als een paal boven water : Administratieve rechtshandelingen die bij decreet werden bekrachtigd zijn niet meer vatbaar voor schorsing of vernietiging door de Raad van State. Door de bekrachtiging krijgen de besluiten kracht van wet. Enkel het Arbitragehof is bevoegd om te oordelen over de rechtsgeldigheid van wetten en decreten !

De vordering van verzoekende partijen dient te worden verworpen wegens de kennelijke onbevoegdheid van Uw Raad.

3.

Zelfs indien een administratieve rechtshandeling na bekrachtiging nog voor Uw Raad zou kunnen worden aangevochten, quod non, kan er van een ontvankelijke vordering geen sprake zijn. Het nadeel dat verzoekers menen te ondergaan vloeit niet voort uit de bestreden beslissingen. Dat de werken heden mogen plaatsvinden is het gevolg van de Decreten dd. 14 december 2001 en 29 maart 2002. Dat de bestreden besluiten per se niet uitvoerbaar zijn, volgt ontegensprekelijk uit de artikelen 5 en 6 van het Decreet dd. 14 mei 2001. Beide artikelen luiden :

Artikel 5

De stedenbouwkundige vergunningen die ter uitvoering van dit decreet werden verleend, worden voorgelegd aan de bekrachtiging door het Vlaams Parlement binnen een termijn van 15 dagen te rekenen vanaf de dag waarop ze zijn verleend.

Het Vlaams Parlement bekrachtigt de stedenbouwkundige vergunning bedoeld in artikel 3 van dit decreet binnen een termijn van 30 dagen te rekenen

vanaf de dag van indiening indien voldaan is aan de in artikel 4 van dit decreet omschreven voorwaarden.

Indien binnen de voormelde termijn geen bekrachtigingsdecreet wordt goedgekeurd, worden de in artikel 3 bedoelde stedenbouwkundige vergunningen geacht niet te zijn verleend.

Artikel 6

De in artikel 3 van dit decreet bedoelde stedenbouwkundige vergunningen zijn uitvoerbaar de dag na de bekendmaking van het bekrachtigingsdecreet in het Belgisch Staatsblad, desgevallend in afwijking van artikel 5, § 1, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning en artikel 128 vierde lid, van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.

Indien bij het verlenen van de in artikel 3 bedoelde stedenbouwkundige vergunningen toepassing moet worden gemaakt van de artikelen 158 en 159 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, staat die toepassing niet in de weg aan het vooraf verlenen van die stedenbouwkundige vergunning door de Vlaamse regering, en van hetgeen bepaald is in het eerste lid.

De bestreden beslissingen zijn, gelet op de bepalingen van het Decreet van 14 december 2001, niet uitvoerbaar. Besluiten die niet per se uitvoerbaar zijn, kunnen niet op ontvankelijke wijze voor Uw Raad worden aangevochten. Dat besluiten die per se geen uitvoerbare kracht hebben niet voor schorsing en/of vernietiging voor Uw Raad in aanmerking komen, wordt in de rechtspraak en de rechtsleer met zoveel woorden bevestigd :

'Administratieve maatregelen die per se geen uitvoerbare kracht hebben en geen gevolg hebben voor de rechtstoestand van de verzoeker, komen niet in aanmerking voor vernietiging .' (...)

Het Decreet van 14 december 2001 voorziet in de bekrachtiging van (op dat ogenblik) nog te nemen administratieve beslissingen. Deze bekrachtigingsvereiste ontnemt aan de bestreden beslissing hun zelfstandig (per se) uitvoerbaar karakter. Deze bekrachtigingsvereiste is allerm minst in strijd met de art 10 en 11 van de Grondwet. Het decreet voorziet erin dat toekomstige administratieve rechtshandelingen decretaal worden bekrachtigd. Deze wetstechniek is niet in strijd met internationale rechtsregels, deze rechtstechniek is evenmin in strijd met de grondwet. Daarover heeft het Arbitragehof reeds herhaal gesteld :

'De (vooraf, door de wetgever) ingestelde procedure van bekrachtiging door de wet is niet in strijd met de artikelen van de grondwet doordat zij de controle van de wetgever op de uitoefening van de machtiging die hij (...) aan de Koning geeft, verstevigt'.

En Arbitragehof :

'De bekrachtiging van die bepalingen, die in overeenstemming is met artikel (...) heeft niet tot doel, noch tot gevolg een koninklijk besluit geldig te verklaren dat zonder wettelijke basis zou zijn. Aangezien die bekrachtiging, die uitdrukkelijk is voorgeschreven binnen de wettelijke termijn is gebeurd, kan zij niet worden geacht de artikelen 10 en 11 van de Grondwet te schenden, zelfs al heeft zij een terugwerkend effect en zelfs al heeft zij de Raad van State onbevoegd gemaakt.'

De bestreden beslissing heeft door de bekrachtiging kracht van wet (decreet) gekregen. Deze bekrachtigingstechniek is in se niet onwettig. De bestreden bekrachtiging is per se nooit uitvoerbaar geweest. Onderhavige procedure is niet gericht tegen een aanvechtbare handeling.

De vordering van verzoekende partijen is niet ontvankelijk.

4. De bestreden beslissing dient beschouwd te worden als voorbereidende handeling of voorstel. Voorbereidende handelingen of voorstellen zijn in principe niet aanvechtbaar voor Uw Raad. Verwerende partij kan terzake verwijzen naar de Rechtspraak van Uw Raad inzake de voorstellen van colleges van burgemees-

ter en schepenen aan de gemeenteraden. Uw Raad heeft in het verleden reeds meermaals geoordeeld dat een voorstel van beslissing dat door het college van burgemeester en schepenen aan de gemeenteraad wordt voorgelegd niet aanvechtbaar is.

Ook in casu is er met betrekking tot de bestreden beslissing slechts sprake van een voorstel. Immers, de decreetgever is (was) niet verplicht de voorgestelde vergunningen middels decreet te bekrachtigen. Het is eerst door de opname van de bouwwerken in het decreet dd. 29 maart 2002 dat de werken mogen uitgevoerd worden. De bestreden beslissingen zijn niet meer dan handelingen ter voorbereiding van het werk van het Vlaams Parlement. Ook om deze reden zijn de bestreden beslissingen niet op ontvankelijke wijze aanvechtbaar voor Uw Raad.

De Raad van State is kennelijk onbevoegd om kennis te nemen van de vordering tot schorsing (en vernietiging).

De vordering dient als kennelijk onontvankelijk te worden afgewezen";

Overwegende dat de tussenkomende partijen antwoorden dat het verzoek tot schorsing kennelijk onontvankelijk is wegens onbevoegdheid van de Raad van State om zich uit te spreken over de wettigheid van de bestreden beslissingen; dat zij deze exceptie uiteenzetten als volgt :

"2.4. Betreffende de kennelijke onbevoegdheid van uw Raad

Uit het voorgaande vloeit voort dat :

- de bestreden besluiten slechts uitvoerbaar werden ten gevolge van de decretale bekrachtiging; voorheen waren zij dat niet, zodat zij toen ook geen aanvechtbare administratieve rechtshandelingen waren;
- de bestreden besluiten, ten gevolge van hun decretale bekrachtiging, niet langer administratieve rechtshandelingen in de zin van artikel 14, §1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State zijn.

Uw Raad is dan ook heden niet bevoegd om kennis te nemen van de vordering tot schorsing (en nietigverklaring).

Uw Raad heeft zulks in het verleden trouwens reeds herhaaldelijk bevestigd. In verschillende arresten kwam hij tot het besluit dat de decretale bekrachtiging van besluiten van de Vlaamse Regering tot gevolg heeft dat uw Raad niet langer bevoegd is om de betrokken besluiten te vernietigen (...). Eerder al had uw Raad overwogen dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort kennis te nemen van een beroep gericht tegen een koninklijk besluit dat bekrachtigd is bij een wet (...).

In de rechtsleer wordt eveneens benadrukt dat besluiten, 'eens decretaal bekrachtigd, niet meer op ontvankelijke wijze voor uw Raad kunnen worden aangevochten. De decreetgever heeft de besluiten op dat ogenblik immers tot de zijne gemaakt, waaruit volgt :

'anderzijds veranderen de administratieve besluiten en verordeningen, eenmaal zij bij wetgevende norm bekrachtigd zijn, van natuur vallen zij, na dergelijke bekrachtiging, onder de bevoegdheid van het Arbitragehof' (A. ALEN, Handboek van het Belgisch Staatsrecht, Kluwer, 1995, nr. 300; cfr. Arbitragehof, nr. 58, 8 juni 1988; nr. 71, 21 december 1988, nr. 2189, 2 februari 1989)

Daarbij is te noteren dat het onderscheid in rechterlijke controle tussen uitvoeringsbesluiten en wetgevende normen, objectief verantwoord is:

'Overigens is het feit dat de burgers (...) tegenover de herstellende akte niet dezelfde jurisdictionele waarborgen hebben als tegenover de vernietigde akte, objectief verantwoord; het heeft te maken met het verschil dat de wetgever inzake de toetsing van de geldigheid van de normen heeft ingesteld tussen de

wetgevende handelingen en de administratiefrechtelijke handelingen' (Arbitragehof, nr. 67192, 12 november 1992)

Door de decretale bekrachtiging wordt aan verzoekers dan ook niet het recht op een effectief beroep ontnomen. Hoewel het optreden van de wetgever tot gevolg heeft dat het de verzoekers verhindert de eventuele onregelmatigheden van de bekrachtigde besluiten door uw Raad te laten censureren, ontzegt dit decretaal optreden hen evenwel niet de ongrondwettigheid van de wettelijke norm waarmee de aangelegenheid geregeld wordt, aan een rechtscollege voor te leggen (Arbitragehof, nr. 38/2001, 13 maart 2001; nr. 49/2002, 13 maart 2002). Overigens is niet in te zien in welke zin de rechtsbescherming voor het Arbitragehof onvoldoende zou zijn. Er is, net als bij de Raad van State, een schorsings- en vernietigingsberoep voorzien. Via het gelijkheidsbeginsel kan het Arbitragehof andere grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen en beginselen bij zijn beoordeling betrekken, zonder weliswaar die bepalingen en beginselen rechtstreeks te toetsen. Het door verzoekers bij het Arbitragehof ingediende verzoekschrift is daarvan een voldoende bewijs.

Te besluiten is hoe dan ook dat uw Raad, sinds de bestreden besluiten kracht van wet hebben verkregen, kennelijk niet bevoegd is ter beoordeling van de wettigheid van de bestreden besluiten, weze het in een schorsings- of een annulatievordering.

2.5. Betreffende de invloed van het Gemeenschapsrecht

Verzoeker tot tussenkomst ziet niet in hoe uw Raad op grond van bepalingen van Europees Gemeenschapsrecht wel bevoegd zou kunnen zijn - of worden - om zich uit te spreken over de wettigheid van de hier bestreden beslissingen. Het Europees Gemeenschapsrecht doet geen afbreuk aan de internrechterlijke grondwettelijke regels inzake de verhouding tussen de wetgevende uitvoerende en rechterlijke macht.

Verzoeker tot tussenkomst betwist daarbij niet de voorrang van het gemeenschapsrecht ten aanzien van nationale rechtsregels. Wel betwist wordt de stelling van verzoekende partijen als zou uw Raad op basis van het primauteitsbeginsel bevoegd zijn om kennis te nemen van dit geschil.

Hierbij kan nuttig verwezen worden naar het arrest Simmenthal (EHJ, 9 maart 1978, 106/77, Administratie van de Staatsfinanciën tegen Naamloze Vennootschap Simmenthal), waarbij het Hof van Justitie tot de volgende bevindingen kwam :

'[...] De rechtstreekse werking van het gemeenschapsrecht houdt in dat de regels vanaf hun inwerkingtreding en tijdens hun, gehele geldigheidsduur hun volle werking op eenvormige wijze in alle lid-staten moeten ontplooiën. De rechtstreeks toepasselijke bepalingen zijn aldus een rechtstreekse bron van rechten en plichten voor allen die zij betreffen, ongeacht of het gaat om lid-staten of om particulieren; deze werking gaat evenzeer elke rechter aan, die aangezocht in het kader zijner bevoegdheid, als orgaan van een lid-staat tot taak heeft de door het Gemeenschapsrecht aan particulieren toegekende rechten te beschermen. [...].

De nationale rechter, belast met de toepassing, in het kader zijner bevoegdheid, van de bepalingen van het Gemeenschapsrecht, is verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier normen, daarbij zo nodig, op eigen gezag, elke strijdige bepaling van de - zelfs latere- nationale wetgeving buiten toepassing latende, zonder dat hij de voorafgaande opheffing hiervan via de wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten. [...].

Dat uit een en ander volgt dat elke in het kader van zijner bevoegdheid aangezochte nationale rechter verplicht is het Gemeenschapsrecht integraal toe te passen en door dit recht aan particulieren toegekende rechten te beschermen, daarbij buiten toepassing latend elke eventueel strijdige bepaling van de nationale wet, ongeacht of deze van vroegere of latere datum is dan de Gemeenschapsregel;

Dat derhalve met de vereisten welke in die eigen aard van het Gemeenschapsrecht besloten liggen onverenigbaar is elke bepaling van een nationale rechtsorde of enige wetgevende, bestuurlijke of rechterlijke praktijk die ertoe zou leiden de uitwerking van het Gemeenschapsrecht te verminderen doordat aan de inzake de toepassing van dit recht bevoegde rechter de macht wordt ontzegd aanstonds bij deze toepassing al het nodige te doen voor de terzijdestelling van de nationale wettelijke bepalingen die eventueel in de weg staan aan de volle werking van de gemeenschapsregels; [...]'

Zoals verzoekende partijen terecht opmerken, wordt in het arrest Simmenthal de primauteit van het Europese Gemeenschapsrecht bevestigd. Zij merken eveneens terecht op dat dit beginsel de bevoegde rechterlijke instanties van de Lidstaten verplicht om het nationaal recht in het licht van de bepalingen van het Gemeenschapsrecht uit te leggen en dat iedere, in het kader van zijn bevoegdheid aangezochte nationale rechter, verplicht is het Gemeenschapsrecht integraal toe te passen en daarbij, indien nodig, de met het Gemeenschapsrecht strijdige bepalingen van het nationaal recht buiten toepassing te laten.

Verzoekende partijen lijken daarbij evenwel uit het oog te zijn verloren dat het een aangelegenheid is van de Lidstaten om in de interne rechtsorde de bevoegde rechter aan te wijzen en de toepasselijke procesregels op te leggen (H.v.J., 16 december 1976, nr. 33/176). De primauteitsregel van het Gemeenschapsrecht kan dan ook slechts worden toegepast door de naar intern recht bevoegde rechter. Deze bevoegdheidskwestie moet dan ook voorafgaandelijk worden beoordeeld. Het arrest Simmenthal, waarnaar ook verzoekers verwijzen, doet aan deze regel geen afbreuk, wel integendeel. Telkens wordt immer benadrukt dat slechts de internrechtelijk bevoegde rechter belast is met de toepassing van het Gemeenschapsrecht op de wijze uiteengezet in voornoemd arrest.

Uw Raad is overeenkomstig artikel 14, §1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet bevoegd om zich uit te spreken over de wettigheid van de hier bestreden - bij decreet bekrachtigde - beslissingen. Die onbevoegdheid heeft niets te maken met de niet eens ter discussie staande - vraag van de primauteit van het Europees Gemeenschapsrecht.

Door de uitdrukkelijke aankondiging van verzoekende partijen in onderhavig verzoekschrift dat zij, naast het decreet van 14 december 2001, ook het bekrachtigingsdecreet van 29 maart 2002 bij het Arbitragehof zullen bestrijden, lijken zij overigens zelf aan te nemen dat het Hof en niet uw Raad de bevoegde rechterlijke instantie is. Bovendien brengen zij thans een 'samenvatting' van de reeds ingeroepen middelen voor het Arbitragehof voor, waaruit eens te meer het kunstmatig karakter van huidige schorsingsvordering blijkt. Verzoeker tot tussenkomst acht het niet noodzakelijk om, in het kader van de prima facie behandeling van de vordering tot schorsing, haar verweer inzake de grondwettigheid van het decreet van 14 december 2001, zoals omstandig uiteengezet in de procedure voor het Hof, in deze te hernemen. Vanzelfsprekend komt het uw Raad ook geenszins toe om te oordelen over de grondwettigheid van voornoemd decreet en/of het nog te bestrijden bekrachtigingsdecreet.";

Overwegende dat luidens artikel 14, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State de afdeling Administratie van de Raad van State bevoegd is om bij wijze van arrest uitspraak te doen over de beroepen tot nietigverklaring wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht, ingesteld tegen de akten en reglementen van de onderscheiden administratieve overheden, alsook tegen

de administratieve handelingen van wetgevende vergaderingen of hun organen, daarbij inbegrepen de ombudsmannen ingesteld bij deze assemblées, van het Rekenhof en van het Arbitragehof, evenals van organen van de rechterlijke macht en van de Hoge Raad van Justitie met betrekking tot overheidsopdrachten en leden van hun personeel; dat om ontvankelijk te zijn het beroep een handeling tot voorwerp moet hebben die zelf rechtsgevolgen sorteert en die onmiddellijk en rechtstreeks nadeel berokkent aan de verzoekende partij; dat handelingen die door de administratieve overheid worden gesteld in de loop van een wettelijk vastgestelde procedure maar die zelf geen rechtsgevolgen hebben, niet voor vernietiging vatbaar zijn;

Overwegende dat niet wordt betwist dat de bestreden besluiten van de Vlaamse regering werden genomen in uitvoering van het decreet van 14 december 2001 voor enkele bouwvergunningen waarvoor dwingende redenen van groot algemeen belang gelden; dat artikel 5 van voormeld decreet bepaalt wat volgt :

"De stedenbouwkundige vergunningen die ter uitvoering van dit decreet werden verleend, worden voorgelegd aan de bekrachtiging door het Vlaams Parlement binnen een termijn van 15 dagen te rekenen vanaf de dag waarop ze zijn verleend.

Het Vlaams Parlement bekrachtigt de stedenbouwkundige vergunningen bedoeld in artikel 3 van dit decreet binnen een termijn van 30 dagen te rekenen vanaf de dag van indiening indien voldaan is aan de in artikel 4 van dit decreet omschreven voorwaarden.

Indien binnen de voormelde termijn geen bekrachtigingsdecreet wordt goedgekeurd, worden de in artikel 3 bedoelde stedenbouwkundige vergunningen geacht niet te zijn verleend.";

dat artikel 6, eerste lid, van hetzelfde decreet, bepaalt wat volgt :

"De in artikel 3 van dit decreet bedoelde stedenbouwkundige vergunningen zijn uitvoerbaar de dag na de bekendmaking van het bekrachtigingsdecreet in het Belgisch Staatsblad, desgevallend in afwijking van artikel 5, § 1, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning en artikel 128, vierde lid, van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.";

Overwegende dat uit voormelde bepalingen volgt dat de door de Vlaamse regering in toepassing van genoemd decreet van 14 december 2001 verleende stedenbouwkundige vergunningen geen uitvoerbare rechtshandelingen zijn; dat zij slechts uitvoerbaar zijn de dag na de bekendmaking in het Belgisch Staatsblad van de bekrachtiging ervan door het Vlaams Parlement; dat deze vergunningen bovendien, indien binnen de in artikel 5, tweede lid, bepaalde termijn geen bekrachtigingsdecreet wordt goedgekeurd, worden geacht niet te zijn verleend; dat de

bestreden besluiten van de Vlaamse regering aldus op het eerste gezicht geen uitvoerbare rechtshandelingen zijn, en als zodanig niet voor vernietiging vatbaar;

Overwegende dat de stelling van verzoekende partijen dat "het Nood- en bekrachtigingsdecreet" op grond van de door hen aangevoerde redenen en desnoods "zelfs ambtshalve" buiten toepassing dienen te worden gelaten op het eerste gezicht geen gevolg heeft wat betreft de hiervoor gedane vaststelling dat de bestreden besluiten van de Vlaamse regering geen voor vernietiging vatbare akten zijn; dat de betreffende besluiten immers hun rechtsgrond vinden in bedoeld "Nooddecreet" en luidens de bepalingen ervan "geacht (worden) niet te zijn verleend" indien zij niet binnen de door dit decreet bepaalde termijn zijn bekrachtigd door het Vlaams Parlement; dat zij derhalve op het eerste gezicht door het buiten toepassing laten van genoemde decreten geen uitvoerbare en als zodanig voor vernietiging vatbare akten kunnen worden; dat de exceptie van niet ontvankelijkheid in de huidige stand van het geding gegrond lijkt, dat de vordering niet ontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De verzoeken tot tussenkomst van het Gemeentelijk Havenbedrijf Antwerpen en de Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen in de vordering tot schorsing worden ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

De kosten van de tussenkomsten in de schorsingsprocedure, bepaald op 250 euro, komen ten laste van de tussenkomende partijen, ieder voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
vierentwintig juni 2003, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BOVIN,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	G. DEBERSAQUES,	staatsraad,
	C. ADAMS,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

J. BOVIN.